

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

III. évfolyam, 48. szám

2014. május 05.

Érdem és felelősség

Régen, fiatal vasutas koromban egy idősebb kolléga mondott nekem egy okos dolgot, aminek az értelmét akkor még nem kerestem: „A fiatalság nem érdem, csak állapot.” Most, lassan harminc év elteltével gyakran eszembe jut ez a mondás, pedig akkori kollégám alig volt pár évvel idősebb, mint most én, és már nyugdíjba készülődött. Igen, akkor ötven pár évesen mindenki számára kiszámítható és elérhető volt a nyugdíj valamelyik változata. Volt, aki öregségi, volt, aki korengedményes, de volt, aki korkedvezményes, vagy a kettő kombinációját vehette igénybe. Mi marad ebből mára?

Szinte semmi, illetve egy jó nagy kérdőjel. A mai fiatalok számára egyébként is beláthatatlan messzeség övezi a nyugdíjas éveket, még aki korban közel van hozzá, annak is ködbe vész a jövő. Pedig legtöbb kollégánk úgy érzi, jogosan vágyik a jól megérdemelt nyugdíjas éveire, hiszen az egész életét vasutasként élte. Egészsége az idők folyamán különböző munkakörökben rongálódott, elhasználódott. Gondoljunk itt azokra is, akik mindemellett 30-35 évet korkedvezményes munkával töltöttek, ma már ezek a mun-

kavállalók félve mennek el a kötelező orvosi vizsgálatokra. Félelmük jogos, hiszen egészségi állapotuk miatt bármikor alkalmatlanná válhatnak munkakörük betöltésére. S mi történik ilyenkor? Orvosi alkalmasságuknak megfelelő munkakörök, és más megoldás hiányában nyugdíj előtt pár évvel az utcára kerülhetnek.

A MÁV-ÉVEK program sem jelent erre megoldást, mert a megüresedő pozíciót pótolni kell. Ez vajon kinek a felelőssége? A munkáltató széttárja karját, tehetetlen, hiszen a megváltozott jogszabályok hozták ezt a helyzetet. Akik tehetnének érte, mármint a törvények változtatásában, azok minden bizonnyal nem tudják, vagy nem akarják ezt a problémát kezelni. Azt csak félve jegyzem meg, hogy talán nem is értik, mert nekik még senki nem mondta, hogy a fiatalság nem érdem, csak állapot.

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Újra kinyílt

Mármint a tavasz. Idén már nem először, ráadásul pont anyáink ünnepére megint elbűjt egy kicsit. De csupán azért, hogy ha újra megtaláljuk, még jobban örüljünk neki. Persze, nem mindenkinek sikerül majd, hiszen a május illataival, színes virágaival és csábításaival együtt huncut évszak. Korántsem biztos, hogy nekünk nyílik, sőt, lehet, hogy ő sem tudja kinek, miért. Vagy inkább titkolózik, a tavasz már csak ilyen. Mentségére szól, nem kötelező nekünk loholni utána, visszavágyhatunk a dermesztő télbe is, vagy előreszaladhatunk a forróság hónapjaiba. De akkor rövidebb, és lehet, hogy szegényebb is lesz az életünk. Talán még az övéből is hiányozna valami.

Csakúgy, mint az édesanyánkéből, ha nem volnánk neki. Persze, a magam részéről ebben azért nem vagyok teljesen biztos, de hátha mégis. Abban viszont igen, hogy az enyémből hiányozna. Nem is tudom, én kaptam őt, vagy ő engem, de nekem jó, hogy így lett. Ráadásul van, amikor nem számít a kor, vagy még szebbé teszi, akit szeretünk. Pedig sokat haragudtam rá, főleg, amikor faragni próbált belőlem valamit. Vagy valakit. De hiába, néha még mindig próbálkozik, viszont úgy tűnik, közben felnőttem. Már ha igazuk van azoknak, akik szerint akkor váltunk felnőtté, amikor megbocsátottuk szüleinknek, amit ellenünk vétettek ifjabb korunkban. Vagy legalábbis úgy éreztük. Bár szerinte biztosan van még hová fejlődnöm, és az is szerencsém néha, hogy kortársaihoz hasonlóan ő sem igazán netpolgár.

Mindenesetre, ha sikerült vásárnap megállnunk egy kicsit – akár otthonukban, akár a világ legnyugodtabb helyein – hogy azokra a percekre is szeretettel gondoljunk, amikor éppen haragudtunk rájuk már érdemes volt felkelni, és nem indult rosszul a tavasz. A folytatás leginkább rajtunk múlik, vajon boldogságos idők előtt állunk, vagy a csalódás hetei következnek. Csak keressük a szépet és a jót, vagy loholunk is utána, hogy jövőre a májusfa árnyékában tanakodjunk önmagunkkal, hol rontottuk el. Lassítsunk le inkább, és bizzunk a sorsban. Az tudja, hogy a tavasz nem véletlenül nyílik, vagy bújik el. És azt is tudja, hogy egyszer visszajön.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

CSALÓKA

Külföldre telepített hírszerzővel történő kapcsolatfelvétel céljából megbízottat küldenek. A találkozó egy kellemes légkörű, diszkrét világítású bárban jön létre. A hivatalos megbeszélést követően – mivel a "külhonos" kolléga egy gyönyörű nő – a férfi rátér az asztal alatti manőverezésre. Ekkor azonban mély, enyhén bűgő hangú figyelmeztetést kap:

– Ha a tökömhöz ér, szeme se rebbenjen...

FEKETÉN-FEHÉREN

Az angol lord idegesen toporog a szülőszoba előtt, nagyon várja már az eredményt. Egyszer csak kijön az orvos, és odalép hozzá:

– Uram, ha meg nem sértem, lenne egy kérdésem – mondja aggodalmaskodó arccal – a kedves feleségét nem érte valami trauma mostanában?

– De, de! Amikor Afrikában jártunk, egy erdő mellett sétált, kiszaladt onnan egy színes bőrű férfi, aki nagyon-nagyon megkergette szegényt.

– Attól tartok uram, utol is érte...

Balogh Attila